

Kaufland

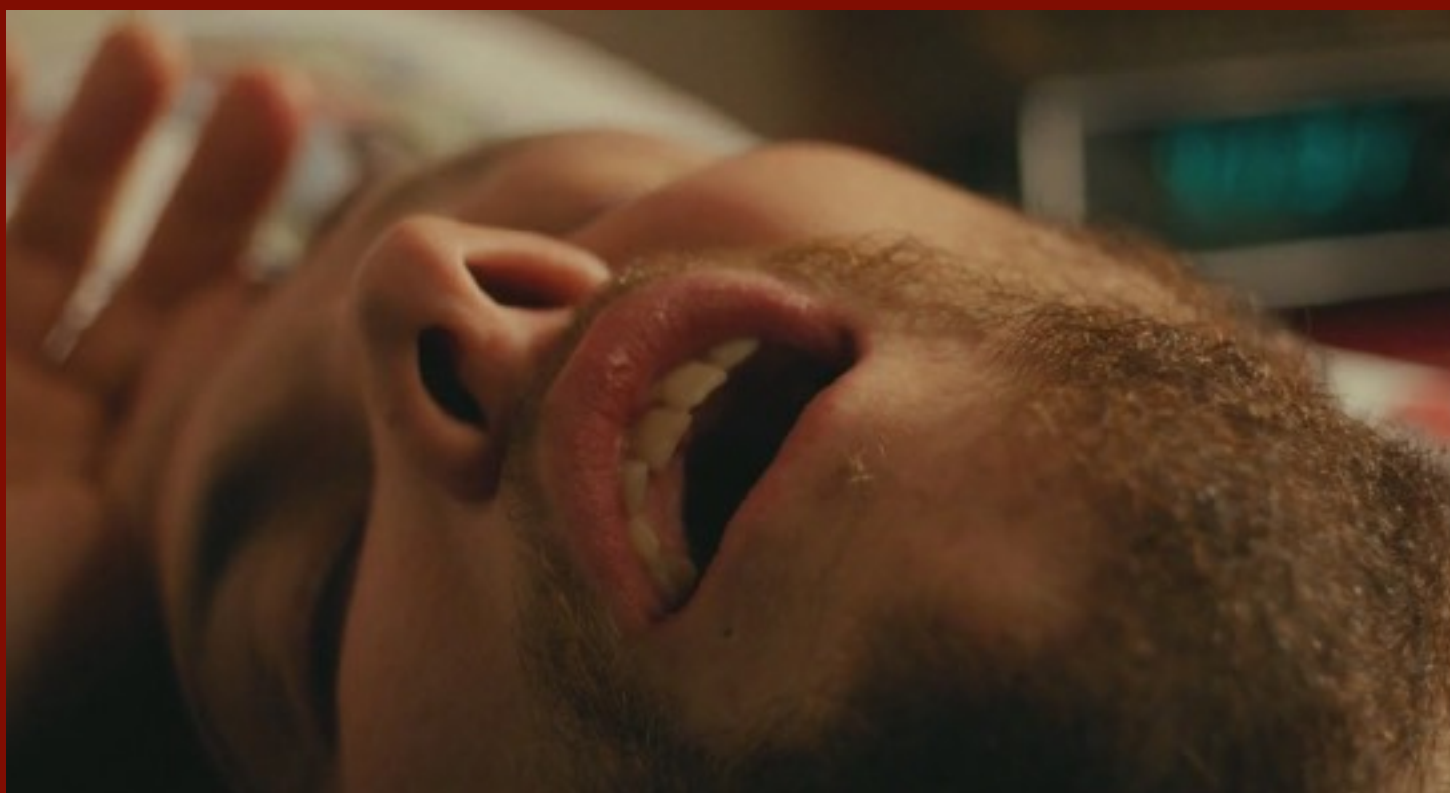

Момиченце с ангелски поглед се промъква до чинията на баща си. Сандвичът е на сантиметри от ръката му. Той посяга, но тя го грабва светкавично. Брат ѝ отстрани я аплодира без звук. Бащата замръзва с празна ръка и изражение тип „наказан в първи клас“.

„Да се насладя на вкусна закуска...“

Бащата е на ръба на леглото с отворена книжка. Главата му клюмва все по-ниско. Децата го гледат, шушукат. Извадили са фенерче и започват да му светят в очите. Той мърмори нещо в просъница. На корицата на книжката: „Пет приказки за лека нощ“ – номер 3 е недочетена.

„А вечер качвам крака на масата и ми пускат филмче.“

Опашка пред вратата – бащата, с хавлия около кръста, бърше пяната от едната си буза, другата още е покрита. Децата чукат и викат. Вратата се отваря – той излиза като капитан след буря, с поглед на човек, който се е отказал да води битката за лично пространство.

„Да имам моето време в банята...“

Семейството е на масата в кухнята –, майката е отпусната, бащата е като парцалена кукла между тях. Всички са щастливи. На телевизора върви нещо, което никой не гледа, защото всъщност се гледат едни други. Топлина , тишина, вкусна храна.

„Всички, за които те е грижа, са семейство. Твоето.“

Кошницата е пълна до ръба. Бащата бута, дишайки тежко. От едната страна – дете в количката, от другата – другото легнало като в протест. Един буркан пада, подскача. Служителка в далечината само свива рамене. Бащата го вдига с почти комичен stoicism.

„И денят да си е само за мен...“

Бащата казва финалната реплика докато хапва набързо приготвен сандвич. Излиза лого на Кауфланд.

VO: Kaufland. 20 000 начина да покажеш грижа.

STORY 2 МАЙКАТА

Струва си.

Вторият клип е различен по тон, по-интимен и тих. Отново има игра между това което чуваме и това което виждаме, но всяка сцена е изпълнена с действия, които казват имат за цел да ни вкарат в една интимна атмосфера.

Майката пазарува рано сутрин, приготвя закуска, притичва с торби до спортната зала, оставя плодове до дъщеря си. Малки неща, ден след ден, но в тях има нещо героично.

В този филм работим с ритъма на времето – преминаване между сутрин и нощ, спокойствие и усилие. И когато накрая тя излиза от Kaufland с пълни торби и я посрещат две щастливи деца, има усещане, че всичко това си е струвало. И аз лично вярвам в този финал.